

Vänsterpress om Venezuela – mitten av augusti 2017

Marxistarkivet fortsätter med att följa upp vänsterpressens bevakning av utvecklingen i Venezuela, där krisen på intet sätt har lösts.

Se även

[Vänsterpress om Venezuela i början av augusti 2017](#)

[Vänsterpress om Venezuela i juli 2017](#)

[Tidskriften *Röda Rummet* om Venezuela 2016-17](#)

Eva Björklund: [Venezuela har antagligen en av världens mest demokratiska grundlagar.](#)

[Varför ändra i den?](#)

Claudio Katz: [Vänstern och Venezuela](#)

Jean-Baptiste Mouttet: [Venezuela – Oppositionen har svårt att få fäste i de folkliga kvarteren](#)

Gregory Wilpert: [Dags för den ”internationella vänstern” att ta ställning om Venezuela](#)

Martin Fahlgren 18/8 2017

Innehåll

Flamman	1
<i>Borgerliga media hycklar om Venezuela Skräck och avsky i Caracas</i>	1
eFolket	5
<i>Valet i Venezuela – uppfyllde förhoppningarna</i>	5
Proletären	6
<i>Solidariteten med Venezuela viktigare än någonsin</i>	6
Revolution	8
<i>Venezuela efter valet till den konstituerande församlingen – försoning eller revolution?...</i>	8
<i>Venezuela: kontrarevolutionens framfart och hur vi kan bekämpa den</i>	10

Flamman

Borgerliga media hycklar om Venezuela Skräck och avsky i Caracas

Jonas Elvander

Flamman 11/8 2017 (urspr. publ. i nr 24/2017)

Medan situationen i Venezuela förvärras pågår en kamp mellan högern och vänstern om att förklara var det gick snett. Sällan lyckas dock någon av sidorna ge en adekvat beskrivning av läget. För att förstå vad som händer i landet måste man känna till vad chavismen var tänkt att vara, vad den var ett svar på och vad den har blivit.

Närmast dagligen rapporteras om matköer, plundring, kravaller, dödsjutningar, bränder och rånmord i Venezuela. President Nicolás Maduros regering beskrivs allt oftare som auktoritär och i borgerlig press kan man läsa skadeglada och moraliserande tirader om vad socialistisk politik automatiskt leder till: diktatur och ekonomisk kollaps. Enligt den venezuelanska regeringens mediekkanaler å andra sidan beror situationen helt enkelt på att landet är utsatt för ett ekonomiskt krig orkestrerat av USA. Att ingen av dessa ensidiga beskrivningar gör rättvisa åt den komplicerade situationen hindrar dem inte från att fortsätta pumpas ut på regelbunden basis. För att förstå vad som händer i Venezuela kan det därför vara bra att känna till den historiska bakgrunden.

En historia om olja

I Latinamerika finns världens mest ojämlika samhällen, mycket på grund av att ingen större utjämningsvåg i form av världskrig eller revolutioner nådde kontinenten under 1800- och 1900-talen. Venezuela är inget undantag. I början av 1900-talet var landet en av världens största producenter av kaffe och kakao. När så oljefyndigheterna upptäcktes förändrades situationen dramatiskt. På bara tio år, mellan 1920 och 1930, gick oljeutvinningen från att utgöra 2,5 procent av landets BNP till 40 procent, medan jordbrukets andel sjönk från 39 till 12 procent. I samma veva sjönk den internationella ekonomin ned i depression efter börskraschen 1929. De flesta latinamerikanska länder reagerade med att devalvera sina valutor för att hålla sina exportberoende ekonomier konkurrenskraftiga medan de påbörjade ambitiösa industrialiseringsprogram för att göra sig självförsörjande.

I Venezuela valde regeringen att göra tvärtom: i stället för att diversifiera ekonomin satsade man tack vare oljan på en stark valuta och import av basprodukter. Mellan 1929 och 1938, mitt under brinnande kris, höjdes värdet på bolivaren med 64 procent. Därmed stängdes dörrarna till den internationella marknaden för jordbrukssektorn som inte heller kunde konkurrera med de billiga importerade produkterna på hemmaplan. Denna ekonomiska obalans skulle sedan fortsätta att växa.

Militärjuntor och nyliberalism

Under den här tiden styrdes Venezuela av en rad diktatorer och militärjuntor. När Marcos Pérez Jiménez regering störtades 1958 införde det socialdemokratiska partiet Acción Democrática och det kristdemokratiska partiet COPEI ett tvåpartistyre som varade i 40 år. Systemet, som kallades Punto Fijo-pakten efter staden där avtalet skrevs under, gick ut på att partierna turades om att regera för att hålla det kommunistiska partiet borta från makten. När oljepriserna kraschade 1982 hade Venezuela plötsligt stora skulder som landet inte kunde betala tillbaka. I likhet med många andra skuldsatta länder i Latinamerika tvingades regeringen söka nödlån från Internationella Valutafonden IMF. De strukturella justeringsprogrammen som detta medförde ödelade stora delar av regionen och ökade den redan höga ojämlikheten. De fattigaste 40 procentens del av inkomsterna i Latinamerika sjönk från 19 till 14,7 procent medan de rikaste tio procenten ökade sin del från 21,8 till 32,8 procent mellan 1981 och 1997. Det innebar att antalet fattiga ökade med 83 miljoner

människor på kontinenten.

Militären svarade med att döda omkring 3 000 demonstranter för att kväsa upproret

I vad som var den första spontana protesten mot nyliberalism i Latinamerika gick tusentals fattiga ut i demonstrationer i Venezuelas huvudstad Caracas i februari 1989. Upplopp och plundring utbröt i vad som kom att kallas "El Caracazo". Militären svarade med att döda omkring 3 000 demonstranter för att kväsa upproret. Tvåpartisystemet och nyliberalismen hade förlorat sin legitimitet. Men upproret lyckades inte kanaliseras av vänstern som förblev fragmenterad, mycket på grund av att Sovjetunionen kollapsade samma år. Det lämnade ett utrymme för en karismatisk person att ena de olika grupperna i ett försök att vinna makten. Det skulle dock dröja ytterligare innan den personen kunde inta scenen.

Chavismens rötter

Hugo Chávez var en militärofficer med rötter i ursprungsbefolkningen som hade växt upp med en ensamstående mamma på landsbygden i provinsen Barinas. 1992 ledde han och tre andra officerare en kupp mot den sittande presidenten Carlos Andrés Pérez. Kuppförsöket misslyckades och Chávez fängslades. Men hans popularitet bland de fattiga befolkningsskikten och tvåpartisystemets legitimitetskris gjorde att regeringen tvingades släppa honom fri två år senare. 1998 ställde Chávez upp i presidentvalet och vann med över 56 procent av rösterna, den största majoritet en kandidat någonsin fått. Hans program var inte mycket mer radikalt än andra populistiska vänsterpartiers. Det lovade framförallt att tillsätta en församling som representerade hela folket för att utarbeta en ny konstitution. Men det styrande skiktet såg det som ett hot att hela befolkningen skulle involveras i den politiska processen.

Trots att Chávez politik knappast var särskilt radikal vid denna tid mötte han snabbt hårt motstånd mot sin huvudreform: att ta makten över det statliga oljebolaget från amerikanskt inflytande och använda intäkterna för att höja de fattigas levnadsstandard. I april 2002 försökte högeroppositionen med stöd av media, delar av militären och USA – som historiskt brukar stödja mer eller mindre demokratiska högerpartier i Latinamerika – att återta makten genom en kupp. Försöket ledde till att hundratusentals regeringsanhängare samlades kring presidentpalatset i Caracas och krävde att Chávez återfördes till makten. 48 timmar senare var så den demokratiska ordningen återställd.

Radikaliserad politik

Kuppförsöket och den folkliga mobiliseringen till stöd för regeringen gjorde att Chávez projekt radikaliserades. Det var nu uppenbart att högern inte hade några planer på att samarbeta med den demokratiskt valda regeringen utan med alla möjliga medel skulle försöka störta den. 2004 försökte de med den demokratiska vägen genom att utlysa omval till presidentposten, en ny möjlighet som hade införts i och med den nya konstitutionen. Året därpå deklarerade Chávez att den "bolivarianska revolutionen", som han kallade sitt politiska projekt, var en socialistisk revolution. Men det var inte socialism i sovjetisk bemärkelse, som han förklarade var odemokratisk. I stället presenterade Chávez sitt projekt som "socialism för det tjugoförsta århundradet". Det gick ut på att successivt övergå från kapitalism till socialism genom att konstruera små autonoma maktcentra baserade på arbetarstyre och kooperation.

Lokala råd grundades och improduktiva företag nationaliserades och omvandlades till kooperationer. Valfärdsprogram byggdes ut, en ny fackföreningsrörelse grundades och nya gratis vårdcentraler och sjukhus med kubanska doktorer anlades i de fattigaste delarna av landet. Resultatet blev att fattigdomen sjönk från att omfatta 55 till 30 procent av befolkningen, hungern utrotades i princip med hjälp av subventionerade mataffärer, fattiga fick tillgång till högre utbildning, läskunnigheten ökade med 1,5 miljoner nya vuxna och stödprogram riktade till människor ur ursprungsbefolkningen infördes. Enligt Världsbanken, som har hyllat dessa framgångar, sjönk den så kallade Gini-koefficienten som mäter

ojämlikhet från 0,49 1998 till 0,40 2012 – en av de lägsta nivåerna i Latinamerika. Men framgångarna byggde på en instabil grund eftersom de möjliggjordes av en enda faktor: oljan.

Råvaruboom och parallellvalutor

När Chávez kom till makten 1998 var oljepriset historiskt lågt. Samtidigt hade Venezuela, som har världens femte största oljefyndigheter, blivit helt beroende av oljeexporten som stod för över 85 procent av landets exportinkomster. Chávez hade tidigt placerat diversifieringen av ekonomin högt på dagordningen. Men massorna som hade entusiasmerats av hans retorik under valkampanjen var inte beredda att vänta. Samtidigt gjorde oppositionen allt för att blockera regeringens försök till nya ekonomiska initiativ. Dagen då regeringen skulle lansera sin nya satsning på den nationella industrin gjorde företagsledarna i den privata sektorn en lock-out som pågick i två månader. Som ett resultat föll BNP med 10 procent. Därefter genomfördes inga nya försök. Med början 2003 gjorde en växande efterfrågan från nya marknader som Kina och Indien att priserna på råvaror från Latinamerika steg, inte minst på olja. Detta utgjorde början på det så kallade ”gyllene årtiondet” under vilket vänsterregeringar kom till makten även i Argentina, Brasilien, Bolivia, Ecuador och Uruguay.

Den venezuelanska oppositionens nya strategi blev nu att aktivt sabotera ekonomin. Kapitalflykten nådde nya nivåer (mellan 2004 och 2012 lämnade 170 miljarder dollar landet). Regeringen hade inget annat val än att införa valutakontroller och etablera en fast växelkurs mellan bolivaren och dollarn. Därefter kunde staten välja vilka företag som skulle få tillgång till dollar att importera för. Valutakontrollerna medförde dock problem. Eftersom Venezuela var så beroende av import hade bolivaren en inflation på uppåt 20 procent. Det hade inte dollarn. Den fasta växelkursen gjorde alltså att den inhemska valutan övervärderades i förhållande till dollarn. Resultatet var att det blev billigare att importera än att producera, men också att det gick att utnyttja import för att komma över dollar genom att ta ut överpriser på produkterna. Mellanskillnaden kunde man sedan sälja dyrt på den svarta marknaden eller skicka utomlands. Denna nya lukrativa, svarta ekonomi drog till sig olika spekulanter, bland annat många inom det skikt av mer eller mindre korrupta chavistiska byråkrater som regeringen kallade ”socialistiska företagsledare” men som snart kom att kallas för ”bolibourgeois”.

Botten går ur

När världsekonomin började sakta ned efter finanskrisen 2008 sjönk efterfrågan på råvaror. Detta kombinerat med en överproduktionskris gjorde att priset på olja snabbt började sjunka. Regeringen svarade med att införa dubbla växelkurser, en för prioriterade varor och en för övriga, och priskontroller. Detta har dock bidragit till att spä på korruptionen. Det nya ekonomiska läget med sjunkande tillväxt har gjort att konfrontationerna mellan vänsterregeringarna och högeroppositionerna i Latinamerika har intensifierats. Det är symptomatiskt att regeringarna har bytts ut i Brasilien och Argentina de senaste åren samtidigt som Venezuelas blir alltmer kringskuren. Venezuela är särskilt utsatt på grund av oljeberoendet. Men regeringens kortsiktiga ekonomiska politik har också bidragit till situationen. Till skillnad från många andra oljeländer investerade man inga pengar i en fond för sämre tider. Trots att oljepriserna var historiskt höga mellan 2005 och 2014 gick man med stora underskott varje år eftersom inkomsterna direkt spenderades på ambitiösa välfärdsprogram. Det innebär att regeringen har byggt på statsskulden trots att dess inkomster var skyhöga. Som jämförelse har Evo Morales i Bolivia i stället varit noga med att hålla budgetöverskott varje år.

Ungefär samtidigt som ekonomin hamnade i fritt fall avled Hugo Chávez i cancer 2013. Som i alla populistiska rörelser med en stark personkult är det svårt att efterträda revolutionens grundare. Chávez vicepresident Nicolás Maduro ärvde därför en särskilt svår position vid en tidpunkt när det ekonomiska läget var sämre än någonsin. Hyperinflationen som i december uppgick till 800 procent har lett till att många venezuelaner i dag knappt har råd med mer än

ett mål mat om dagen. Landet lider brist på såväl mat som mediciner och spädbarnsdödligheten har börjat gå upp för första gången på årtionden. De som relativt sett har drabbats värst är medelklassen som inte skyddas av regeringen.

En rasistisk opposition

2014 genomfördes de största protesterna mot regeringen sedan Chávez kom till makten. Under dessa skedde 43 dödsfall, av vilka oppositionen var ansvarig för ungefär hälften. Dessa demonstrationer, som kallades ”guarimbas”, drog framförallt till sig människor ur över- och medelklassen. I internationell media framställs den venezuelanska oppositionen ofta som en fredlig och demokratisk kraft som står upp mot en diktatorisk regim. Oppositionen, vars kupp försök 2002 var inspirerat av Pinochets militärkupp i Chile, kan dock knappast beskrivas som varken särskilt fredlig eller demokratisk.

Under de pågående protesterna har element inom oppositionen inte heller dragit sig för att skjuta poliser och bränna ned sjukhus med nyfödda barn i

I det etniskt blandade Venezuela, som enligt en svensk undersökning från 2013 ”Does Economic Freedom Foster Tolerance?” är det mest rasistiska landet på den amerikanska kontinenten, utgörs oppositionen till stor del av arvtagare till den gamla koloniala oligarkin. Vad många i denna övervägande vita minoritet tycker om den övriga befolkningen behöver man knappast gissa sig till. I slutet av maj attackerades en ung afrovenezuelansk man under en regeringskritisk demonstration i ett av oppositionens kvarter i Caracas. På en video som cirkulerar på internet kan man se hur den helt vita folkmassan misshandlar mannen innan de håller bensin på honom och tänder på. Mannen överlevde med svåra brännskador. Händelsen är inte representativ för alla demonstrationer, som numera innefattar många fredliga människor ur medelklassen, men den vittnar om vad många inom oppositionen tycker om chavisterna (som ofta kallas för ”apor”). Under de pågående protesterna har element inom oppositionen inte heller dragit sig för att skjuta poliser och bränna ned sjukhus med nyfödda barn i. Många venezuelaner hyser inga illusioner om vad som skulle hända om oppositionen kom till makten: massprivatiseringar, statlig reträtt, våldsam åtstramning, IMF-program och en återgång till en rasistiskt motiverad samhällshierarki. Trots flera högerpolitikernas ansträngning att linda in sin retorik med sociala och populistiska förtecken står det klart att deras projekt går ut på att hämnas för sin förlorade status och ”lära folket en läxa”.

En auktoritär regering?

Men om oppositionen knappast kan kallas demokratisk är svaret inte så enkelt när det kommer till regeringen. Budskapet att Venezuela skulle vara en auktoritär stat har upprepats ända sedan Chávez valdes. Hittills har dessa påståenden enkelt kunnat avfärdas. Venezuela har det bästa valsystemet på kontinenten som gör valfusk i princip omöjligt. Trots det anklagade oppositionen Nicolás Maduro för att ha fuskat när han vann valet 2013. Varje gång oppositionen vunnit ett val har resultatet respekterats, det senaste i slutet av 2015 då de fick majoritet i parlamentet. Men sedan början på 2016 har en serie händelser gjort det svårare att tillbakavisa påståendet att regeringen går i en auktoritär riktning. Under hela förra året blockerade den högsta domstolen, som är underställd regeringen, parlamentets försök att stifta lagar. I oktober ställde regeringen in ett grundlagsenligt återval till presidentposten. Därefter sköts de planerade lokalvalen upp på obestämd tid (ett datum har nu satts för dessa). I april tog högsta domstolen över parlamentets maktbefogenheter, vilket utlöste den nuvarande vågen av protester trots att beslutet senare återkallades. Samma månad förbjöds även oppositionsledaren Henrique Capriles från att inneha politiska uppdrag i 15 år med den luddiga motiveringen att han ska ha gjort sig skyldig till ”administrativa oegentligheter” i sin roll som guvernör för delstaten Miranda.

Det är uppenbart att dessa handlingar hindrar det venezuelanska folket från att utöva sina demokratiska rättigheter i val och det är svårt att kalla dem för något annat än auktoritära. Det

betyder dock inte att Venezuela är en auktoritär stat: oppositionen har kontroll över stora delar av media och utnyttjar dagligen sin rätt att demonstrera. Men det gör det svårare att karaktärisera regeringen som demokratisk, i synnerhet som chavismen gick ut på att radikalt fördjupa demokratin.

Slummen protesterar

Hur den nuvarande krisen kommer att lösas är omöjligt att förutspå. Än så länge har regeringen starkt stöd, trots att flera nya grupper har anslutit sig till oppositionen under de senaste månaderna. Demonstrationer till stöd för regeringen hålls regelbundet i centrala Caracas och på andra håll i landet. Men även inom chavist-lägret, där alltfler har börjat kalla sig "kritiska chavister", ökar kritiken. Den 19 april, då oppositionen hade kallat till "alla marschers moder", var oppositionskvarteren i östra Caracas i uppror. Men även i slumområdet Antímano gick folk ut på gatorna och slog på kastruller och krävde Maduros avgång. Detta kvarter består av trogna Chávez-anhängare som alltid röstat på regeringspartiet PSUV. Men sedan 2015 har den trenden börjat vända. Också i andra fattiga kvarter sker nu regeringskritiska protester. Om Nicolás Maduro inte lyckas åtgärda den akuta ekonomiska krisen och fortsätter inskränkningarna av demokratin kan dessa kvarter, där den chavistiska rörelsens sociala bas finns, komma att avgöra om regeringen överlever eller inte.

eFolket

Valet i Venezuela – uppfyllde förhoppningarna

Eva Björklund

eFolket 3/8 2017

Trots en tre månader lång och våldsam USA-stödd oppositionskampanj för att stoppa de allmänna valen 30 augusti – utlysta den 3 maj – har de genomförts enligt grundlag och vallag. Valet gällde ombud till en grundlagsförsamling för att införa ändringar i den då helt nya grundlag som antogs av en på samma sätt vald grundlagsförsamling 1999 – efter Hugo Chávez seger i presidentvalet 1998 – som utformade en av världens mest konsekventa grundlagar för deltagande demokrati.

Prognoserna träffade rätt – drygt 8 miljoner röstade

Röstberättigade var 19 miljoner medborgare över 18 år. Utifrån tidigare 20 allmänna val kunde valskolket normalt förväntas bli mellan 20 och 25 procent, dvs mellan 3,8 och 4,75 väljare. Men eftersom oppositionen uppmanat de sina att inte rösta, beräknades det bli 6,8 miljoner fler som avstod från att rösta denna gång, då det antogs att kunna bli 10,6 miljoner. Och utifrån det antal röster som chavismen fått i tidigare val kunde de hoppas på mellan 7,8-8,3 miljoner röstande, som det också blev, drygt åtta miljoner röstande (8.089,320), 41,53 procent.

Varför trotsade så många oppositionens våld och barrikader?

- den förbättrade livsmedelsförsörjningen
- löne- och pensionsjusteringarna för att hänga med i inflationen
- när oppositionen försöker genomföra statskupp, organiserar sig chavisterna och blir fler.
- protest mot Trumps stöd till oppositionen och även andras utländska inblandning i Venezuelas inre angelägenheter
- protest mot oppositionens oerhörda våld mot misstänkta chavister – 23 levande brända , mm – och mordbrand på offentliga institutioner som förskolor, sjukhus, livsmedelsbutiker som plundrades, m m.

Vad gällde valet? Att stärka demokratin och välfärden.

Den nu valda grundlagsförsamlingens uppgift är att ta ställning förslag att införa vissa änd-

ringar, bland annat att grundlagssäkra ett nytt socialförsäkringssystem som stadfäster många av de framsteg som gjorts under 2000-talet i form av landsomfattande projekt, kallade Misiones: allmän och gratis hälsovård, allmän och gratis skolgång hela vägen, bostadsbyggande, lågpris livsmedelsbutiker, m.m. samt utveckla den mångkulturella identiteten och deltagande demokratin utifrån kommunals- och kommunförsamlingarna, värna naturen och motarbeta klimatförändringarna, med mera i samma riktning, dvs utveckla demokratin och välfärden, stärka den nationella suveräniteten och införa en ny, icke oljebaserad ekonomisk modell. *Alltså inte frågan om att införa diktatur, som oppositionen, USA och mediemakten påstår, tvärtom.*

Säkert valsystem, oberoende valmyndighet

Venezuela har ett av världens mest avancerade och säkra valsystem, med strikt kontroll över röstlängder, identitetskontroll med fingeravtryck, garanterad valhemlighet och kontroll av valurnorna. Jag var där som valövervakare 2014 och blev mycket imponerad. Allt organiseras, övervakas och verifieras av Centrala Valmyndigheten CNE, ett från både regering och partier fristående organ, bestående av 5 personer, 3 tillsatta av civilsamhället, 1 av juridiska och politiska fakulteterna på Venezuelas universitet, 1 tillsatt av Medborgarmakten (en företrädare för Riksåklagaren, Riksombudsmannen och Riksrevisorn tillsammans). *Alltså inte kontrollerad av regeringen, som oppositionen, USA och mediemakten påstår.*

Oppositionen fortsätter sin våldsamma kamp

USA, Colombia och Mexiko vägrar erkänna valet och fortsätter att stödja oppositionen som redan utlyst nya demonstrationer. USA & Co hade dock – liksom mediemakten – förbehållslöst stött den ”folkomröstning” som oppositionen genomförde 19 juli, utan röstlängder, utan valövervakare, där det gick att gå runt och rösta i flera vallokaler, det enda som krävdes var ID-kort, och en namnteckning. Och USA har redan infört fler ekonomiska sanktioner för att undergräva Venezuelas ekonomi.

Proletären

Solidariteten med Venezuela viktigare än någonsin

Ledare

Proletären 9/8 2017

Den 10 december håller Venezuela val. Jo, ni läste rätt. I det land som svenska medier beskrivit som näst intill en diktatur ska folket rösta fram 335 borgmästare och 23 delstatsguvernörer.

Flera av partierna inom högeroppositionens alliansen MUD har deklarerat att de kommer att delta. Och precis som i tidigare demokratiska val lär oppositionen vinna makten i flera delstater och storstadskommuner.

Utmålandet av Venezuela som en diktatur är ett tydligt exempel på den förvrängda och lögnaktiga bild av som ges i medierna. Den senaste tidens drev liknar hur det brukar låta när ett land är på väg att invaderas av USA.

Sant är att läget i Venezuela är allvarligt. Den omvälvning som går under namnet ”den bolivarianska revolutionen” är i djup kris. De mest extrema delarna av högern har de senaste månaderna utnyttjat situationen till att med våld och terror skapa kaos.

Det som händer i Venezuela måste sättas in i ett större sammanhang. USA-imperialismen och den inhemska reaktionen är på offensiven i hela Latinamerika för att försöka knäcka 2000-talets vänstervåg. Att CIA aktivt arbetar för ett regimskifte i Venezuela, det erkände för övrigt CIA-chefen Mike Pompeo i ett offentligt framträdande den 20 juli.

Med tanke på det allvarliga läget är sveket från delar av den breda vänster i USA och Europa, som tidigare solidariserat sig med Venezuelas folk och dess progressiva samhällsomvandling, djupt tragiskt. En del väljer att vara tysta. Andra sluter upp i högerens hetskampanj.

Den rödgröna tidningen Dagens ETC tillhör dem som hårt angriper Venezuela och dess folkvalde president. I en artikel av den tidigare Sveriges radiojournalisten Lars Palmgren utnämns Nicolás Maduro till "socialismens dödgrävare".

Palmgren förvränger det mesta och dömer ut alla de sociala framsteg som bevisligen skett. Ett av de grövsta angreppen är när han påstår att ett av Maduros syften med den konstituerande församlingen är att "släppa de nyliberala krafterna fria". Enligt Palmgren skulle annars högermajoriteten i parlamentet kunna stoppa utländska bolags investeringar i mineralbrytning(!).

Att USA spelar en central roll i det pågående våldsamma regimskiftesförsöket, så som imperialistmakten gjort i det mesta som hänt i Latinamerika efter andra världskriget, det är något Palmgren liknar vid konspirationsteorier.

Artikeln i ETC hade kunnat avfärdas som ett i raden av Palmgrens sanslösa utfall mot Venezuela. De kom redan när han var radioreporter och Venezuelas ledare hette Hugo Chávez.

Problemet är att Palmgrens förvridna verklighetsbeskrivning hyllas av röster som tidigare stött den bolivarianska revolutionen. Som Jonas Sjöstedt och Vänsterpartiet. Både partiordföranden och partiet valde att på sina officiella twitterkonton sprida ETC-artikeln med kommentaren "Initierat av Lars Palmgren om vanstyret och sönderfallet i Venezuela".

Varje person som värnar rättvisa och demokrati borde tvärtom solidarisera sig med Venezuela och dess progressiva rörelse. Borde stå upp för landets suveränitet och rätten att försvara sig mot det CIA-stödda försöket att krossa den bolivarianska revolutionen och allt det positiva som uppnåtts för folkflertalet. Solidariteten med Venezuela är viktigare än någonsin.

Ovanstående betyder inte att regeringen Maduro inte ska kritiseras. För det finns mycket att kritisera, som korruptionen, regeringens oförmåga att bemöta det ekonomiska sabotaget och att landet är lika beroende av oljan idag som för ett halvt sekel sedan.

Men den venezuelanska samhällsomvandlingens brister och svagheter får inte skymma huvudfrågan. För kommunister, antiimperialister och alla som kämpar för en rättvisare och mer demokratisk värld är det nödvändigt att ta ställning. Vi måste stötta de progressiva, antiimperialistiska och folkliga krafterna i Venezuela som försvarar revolutionens landvinningar och därför sluter upp bakom regeringen Maduro.

Bland dem finns Venezuelas kommunistparti och en rad revolutionära gräsrotsorganisationer som kritiserar regeringen från vänster. De gillar inte de styrandes kompromissvilja mot de inhemska kapitalisterna. De förespråkar socialistiska lösningar för att på allvar bryta med det kapitalistiska system som fortfarande råder i Venezuela.

Men dessa kritiker skulle aldrig göra gemensam sak med den USA-stödda högern och de våldsverkare som bränner upp livsmedelslager, kastar brandbomber på sjukhus och poliser och uppmanar militären att störta regeringen.

För om dessa mörkerkrafter lyckas störta Maduro och ta makten, då skulle folket fråntas många av de sociala och demokratiska rättigheter som de vunnit under de senaste arton åren. Då skulle venezuelanerna få känna på samma nyliberala stålbad som folken i Argentina och Brasilien nu utsätts för.

Revolution

Venezuela efter valet till den konstituerande församlingen – försoning eller revolution?

Jorge Martin

Revolution 9/8 2017

Innan det nationella valrådet ens hunnit tillkännage utgången i söndagens val till Venezuelas konstituerande församling, hade oppositionen och västimperialismen deklarerat att valet var ett enda lurendrejeri och att de inte tänkte erkänna församlingens legitimitet. Sedan dess har de ökat pressen från alla håll. Vad bör göras?

Detta var inget vanligt val, utan snarare en viktig strid i den offensiv som oligarkin och den västerländska imperialismen under de senaste fyra månaderna riktat mot den bolivarianska revolutionen. Oppositionen utlyste inte bara en bojkott mot valet, utan försökte också att fysiskt hindra röstningen från att fortgå. Söndag den 30 juli upprättades barrikader för att stoppa människor från att ta sig fram till vallokalerna. Röstsedlar och annat har förstörts och det har skett beväpnade anfall mot vallokaler, vilket bland annat lett till att en ur nationalgardet som bevakade en vallokal i La Grita (Mérida) mördats. Det har också skett bombattentat mot nationalgardet, etc. Totalt dödades mellan 10 och 15 personer under dagen – inklusive en bolivariansk kandidat till den konstituerande församlingen.

Trots det – eller i vissa fall som en reaktion på det – tog sig miljontals venezuelaner ut för att rösta. Tiotusentals människor köade utanför Poliedrostadion i Caracas i många timmar för att få rösta. Stadion hade förvandlats till en enorm vallokal för att personer som bor i de högerdominerade områdena i östra Caracas skulle kunna rösta, eftersom det inte var säkert för dem att ta sig till deras vanliga vallokaler. I Palo Gordo i Táchira hotades folk av beväpnade oppositionsanhängare, men tog sig inte desto mindre ut för att rösta. De korsade floder och gick över berg för att nå sina vallokaler. Oppositionens våld var särskilt allvarligt i områdena Táchira, Mérida, Barquisimeto, liksom i östra Caracas.

Det är också värt att påpeka att oppositionens bojkott av detta val inneburit att konkurrensen bara stod mellan de officiella listorna, med stöd av byråkratin, och en hel rad koalitioner och listor som förts fram av olika grupperingar inom den chavistiska vänstern. Detta kan ha bidragit till att öka antalet röster.

De internationella mediernas täckning av valet var skandalös. De hade redan bestämt sig för att en president som utlyser ett val naturligtvis inte kan vara någonting annat än en diktator. Och som om det inte var nog, hade de flesta av dem rubriker på förstasidan som handlade om regeringens repression, vilket de illustrerade med en bild av en av nationalgardets bilkorteger som slukas av stora flammor – till följd av en explosion orsakad av en av oppositionens vägbomber!

Givetvis innebär inte valresultatet att den reaktionära offensiven är avslutad. Nästan samtidigt deklarerade högerregeringarna i Latinamerika, Washington och Madrid att de inte tänker erkänna valet. Den venezuelanska oligarkin mobiliserar återigen. För första gången har USA:s president, Trump, öppet kallat Maduro för "en diktator". Han har också infört sanktioner mot den venezuelanske presidenten.

Tisdag den 1 augusti höll den oppositionsstyrda nationalförsamlingen ett särskilt sammanträde, där de diskuterade sina nästa drag samt förklarade den konstituerande församlingen som ogiltig. Ambassadörer från Spanien, Frankrike, USA och Mexiko deltog också i sammanträdet och mötte nationalförsamlingens ledning. Detta är ett mycket provocerande drag, och en skandalös form av utländsk, imperialistisk intervention från länder som lämnar mycket att önska både när det kommer till mänskliga rättigheter och demokrati.

I själva verket är oppositionen splittrad vad gäller vilken taktik man ska följa. Den del som representeras av Julio Borges, Ramos Allup och andra borgerliga ledare från den ”gamla skolan” kan tydligt se att deras kampanj inte går som planerat. De är också medvetna om det kaos ett kontrarevolutionärt störtande av Maduro genom de reaktionära krafterna på gatorna skulle orsaka – samt vilket motstånd man skulle kunna möta från arbetare och bönder. Därför är de försiktiga. De räknar också med att, om regeringen överlever detta, kommer ett stort regionalt guvernörsväl att äga rum i december som de vill delta i. I denna gruppering ingår också personer som till exempel Laras guvernör Falcon, som huvudsakligen är intresserad av att bevara sin egen position.

De skulle föredra att utkomsten av detta skulle bli en förlikning med regeringen efter förhandlingar. Det skulle möjliggöra ett fredlig överförande av makten, vilket skulle ge dem möjligheten att ta kontrollen med så få störningar som möjligt. Faktum är att USA skickar blandade signaler. Trots hans hot om att sätta in ”snabba och hårda” ekonomiska sanktioner mot Venezuela – om valen till den konstituerande församlingen fortgick – är sanningen den att svartlistningen av Maduro huvudsakligen spelar en symbolisk roll, eftersom han inte har några tillgångar i USA. Washington är oroliga över att ekonomiska sanktioner skulle kunna knuffa Venezuela i riktning mot Kina och Ryssland, men framför allt över vilken påverkan sanktionerna skulle kunna ha på USA:s ekonomi. Vi måste komma ihåg att Venezuela är USA:s tredje största oljeleverantör. Sanktioner mot det statligt ägda oljebolaget PDVSA skulle alltså direkt påverka USA:s egna oljeraffinaderier, vilka redan har utövat lobbyverksamhet mot regeringen. Märkbart blev detta till exempel efter Trumps uttalande i måndags, då Michael Fitzpatrick, Deputy Assistant Secretary for South America, sa att USA vill ”föra dialog” med Maduros regering, och samtidigt som de anser den diktatorisk så vill de den här gången ”respektera Venezuelas officiella regering och president Maduro”.

USA:s statssekreterare Rex Tillerson verkade vilja lämna alla dörrar öppna: ”Vår ingång till Venezuela har varit att försöka arbeta genom koalitionspartners eftersom OAS, liksom andra, delar vår bild av Venezuelas framtid. Vi vill se att Venezuela återgår till sin konstitution, återgår till sina inplanerade val och låter Venezuelas folk utöva sina rättigheter så som de förtjänar”, sa han på en presskonferens. Han tillade:

”Vi väger nu alla våra politiska alternativ mot varandra, för att kunna förändra förhållandena så att Maduro antingen beslutar sig för att han inte har någon framtid och självmant avgår, eller så att landets styre återigen kan ske enligt konstitutionen.”

De hårdnackade i oppositionen vill, berusade av sina egna framgångar, se ett omedelbart regimskifte i Venezuela. I ett tal för nationalförsamlingen argumenterade Maria Corina Machado för en rad åtgärder som skulle skapa alternativa statliga institutioner på alla olika nivåer. Hon sa att nationalförsamlingen inte bara borde utnämna nya domare till Högsta domstolen (vilket de gjorde i förra veckan) utan också ledamöter i det nationella valrådet, nya ambassadörer samt en ny regering. Hon hoppas att detta sedan ska uppmärksammas av de imperialistiska staterna. När dessa förslag i måndags lades fram av Freddy Guevara i nationalförsamlingen, tystade Acción Democráticas ledare Ramos Allup direkt ned honom. Allup talade i tydliga termer om för honom att dessa förslag var oansvariga och påpekade att de nya domare som valts av nationalförsamlingen, mycket riktigt antingen hade arresterats direkt eller tvingats söka skydd på den chilenska ambassaden – utan att nationalförsamlingen hade kunnat göra någonting för att försvara dem. En kontrarevolutions framgång avgörs i sista hand av huruvida man lyckas ta kontroll över statsapparatusens polisiära och militära styrkor – och det har oppositionen fortfarande inte lyckats med. Faktum är att Ramos Allup just tillkännagett att hans AD-parti kommer att delta i regionalvalen.

Trots allt deras prat om ett ”avgörande ögonblick” och en ”demonstration mot Miraflores” i förra veckan, har oppositionen inte lyckats mobilisera några massor – vilket beror just på obeslutsamheten och de blandade signalerna från dess ledare. Anledningen är att medan de

gärna ställer till med en massa oväsen och kommer med storstilade hot, har de samtidigt deltagit i hemliga samtal med regeringen – samtal som innefattat Spaniens före detta president Zapatero. Villkoren för dessa samtal var ett tydligt tidsschema för regionalval under detta år, och presidentval under nästa – liksom att all makt ska återgå till nationalförsamlingen (någonting som skulle kunna uppnås om de höll nyval för de tre parlamentsledamöter från Amazonas som fått sitt mandat upphävt).

Samtidigt har Maduros regering ingen annan strategi än att insistera på att bjuda in oppositionen till förhandlingar och att erbjuda ännu större eftergifter till kapitalisterna.

Den konstituerande församlingen hade bara haft någon betydelse ifall den användes för att fatta avgörande beslut i syfte att lösa den pågående krisen, vilken har sina rötter i den djupa ekonomiska nedgången. Den enda vägen framåt är genom ett tydligt, revolutionärt program. Den konstituerande församlingens vänster borde lägga fram följande åtgärder:

- All makt ska utgå från den konstituerande församlingen
- Statligt monopol på utrikeshandeln
- Förkastandet av utlandsskulden, så att pengarna kan användas till att importera mat och andra basvaror
- Expropriera POLAR och hela matproduktionen, och ställ produktionskedjan under arbetarnas och böndernas demokratiska kontroll
- Frys omedelbart priserna och genomför en generell höjning av lönerna
- Expropriera de privata och multinationella bankerna
- Sammanställ en demokratisk produktionsplan som tillfredsställer den arbetande massans behov
- Arrestera de ansvariga för kontrarevolutionärt våld, oppositionens politiker samt deras finansiärer från kapitalistklassen, och ställ dem inför rätta i revolutionära tribunaler
- Arrestera de tjänstemän som varit involverade i korruption och konfiskera orättmätigt erhållna tillgångar
- Bekämpa byråkratin genom att införa arbetarkontroll i alla statligt ägda företag och institutioner

Detta program skulle återuppväcka massornas entusiasm, eftersom det skulle börja lösa den ekonomiska krisens och distributionens viktigaste problem. Ett sådant program skulle också behöva backas upp av en revolutionär organisering av folket i fattiga och arbetarområden, och deras beväpnade självförsvar – i stil med de folkliga försvarsbrigaderna. Dessa bör kombineras med en fullständig mobilisering av de bolivarianska väpnade styrkornas reserver, samt en nära förbrödring mellan de beväpnade arbetarna och bönderna med dess led.

Kontrarevolutionen kan bara bekämpas med revolutionära medel. Arbetarna och bönderna kan bara lita till sina egna styrkor. Försvara den bolivarianska revolutionens landvinningar, expropriera oligarkin.

Original: [Venezuela after the Constituent Assembly elections, conciliation or revolution?](#)

Översättning: Elsa Rohlén

Venezuela: kontrarevolutionens framfart och hur vi kan bekämpa den

Serge Goulart

Revolution 10/8 2017

Den fascistiska högeroppositionen, med stöd av den nordamerikanska och europeiska imperialismen, hotar att krossa den venezuelanska revolutionen och förstöra alla revolutionens landvinningar. De fascistiska attackerna som skett i arbetarområden och mot chavister är bara en försmak av vad som skulle hända om oppositionen tar makten. Denna ultrareaktionära opposition måste besegras nu, och det är bara arbetarnas

revolutionära initiativ som kan klara av det.

Maduros regering är helt oförmögen att bemöta kontrarevolutionen. I själva verket undergräver regeringen de revolutionära krafterna genom att göra allt den kan för att bevara kapitalismen och medla med borgarklassen. Regeringens politik med privatiseringar och eftergifter till det internationella kapitalet tjänar bara till att försvaga revolutionen. Dess förhoppningar om möjligheten till en överenskommelse med oppositionen saknar helt verklighetsförankring. På grund av borgarklassens ekonomiska sabotage har landet under Maduros regering sett brist på mat, mediciner, etc. Regeringen har redan bevisat att den är oförmögen att lösa denna situation.

Det faktum att olika skikt inom de proletära massorna fjärrar sig allt mer från regeringen är en konsekvens av den pro-kapitalistiska politiken som Maduro håller fast vid, och som skapat allt mer lidande för arbetarna. Regeringens repressiva åtgärder, inklusive mot delar av vänstern som är kritiska mot den, attacken på partiernas frihet och förföljelser av vänsteraktivister, är ett bevis på regeringens politiska misslyckande. Mot bakgrund av det ekonomiska kaoset och massornas lidande har en situation utvecklats där den borgerliga reaktionens offensiv växt fram på gatorna. Dess fascistiska gäng har redan mördat ett dussintal personer.

Det som misslyckats i Venezuela är Maduro och hans klassarbetspolitik. Det är inte revolutionen som misslyckats. De som misslyckats är de byråkratiska ledarna, som påstår sig vara socialister men i verkligheten står på borgarklassens sida och har skaffat sig ett säkert fotfäste i regeringen.

Revolutionen har förbrukat en enorm styrka de senaste 20 åren, och massorna har mobiliserat till dess försvar varje gång revolutionen hotats. Miljontals har demonstrerat, tagit över fabriker, tvingat kontrarevolutionärer som kidnappat Chávez att släppa honom, kämpat mot sabotage och kapitalisternas "lockout" genom att ta över PDVSA och flera andra företag för att kunna hålla dem i drift.

De chavistiska massorna har varit de verkliga hjältarna i kampen för att försvara och föra revolutionen framåt. Och de har fortfarande väldiga reserver av kampvilja kvar, som de visat under de senaste veckorna. Det är deras ledare som har svikit. De var oförmögna att föra revolutionen framåt genom att bryta med borgarklassen och expropriera kapitalet, och skapade istället kaos genom att ta tillflykt i den värdelösa reformistiska idén om att "reglera" kapitalismen.

Alla landvinningar från Chávez tid (anställningstrygghet för alla arbetare, gratis offentlig sjukvård och utbildning, bra subventionerade bostäder, socialhjälp åt alla, och mycket mer) hotas i dag av Maduro och hans vänners politik, vilken bereder vägen för den fascistiska terrorn och kontrarevolutionen. Man kan inte ha något som helst förtroende för den sittande regeringen. Arbetarna måste uteslutande förlita sig på sin egen styrka och organisering.

Ställda inför en fascistisk offensiv måste arbetarna organisera och mobilisera folk i sina grannskap och i fabriker, bilda beväpnade självförsvarskommittéer och konfrontera fascisterna. Bara en allomfattande beväpning av arbetarna kan rädda revolutionen.

All makt till den konstituerande församlingen

Nationalförsamlingen är fascisternas bunker. Revolutionärerna borde bygga sin egen. Maduro sammankallade en konstituerande församling för att försöka förhandla med oppositionen. Återigen sträckte han ut sin hand till kontrarevolutionärer, samma kväll som miljontals venezuelaner tvingats möta fascistiska gäng för att kunna rösta i valet som han kallat till. Det är hög tid att bygga ett självständigt revolutionärt fäste som kan möta och besegra den borgerliga oppositionen.

Revolutionen behöver inte nya lagar inom ramen för det kapitalistiska systemet. Det är precis

det som undergräver revolutionen. Det som måste göras är att expropriera kapitalet, omfördela jorden, skriva av utlandsskulden, monopolisera utrikeshandeln och planera ekonomin i folkets intresse och inte för att göra vinster åt en minoritet av parasiter.

De proletära massorna i Venezuela har klamrat sig fast vid den konstituerande församlingen som ett sätt att försvara sig från den blodtörstiga högern, och miljontals har deltagit i valet. Det spelar i själva verket väldigt liten roll vad Maduros avsikter för valet var, eller det faktiska antalet som deltog i det – det var miljoner. Om en förtrupp bestående av miljontals människor har mobiliserat för att välja representanter till en konstituerande församling i revolutionens försvar och för att konfrontera högern, då är det dags för dessa folkvalda representanter för proletariatet att gå hela vägen och gripa hela makten. Detta är det verktyg som står till hands för att kämpa och ena miljontals arbetare, bönder och unga i försvar av deras omedelbara intressen.

Det är nödvändigt att lägga fram en motion till den nyvalda konstituerande församlingen som stöder parollen ”All makt till den folkvalda konstituerande församlingen”, och utseendet av en regering som lyder under den konstituerande församlingen bestående av dess mest hårdföra och erkända medlemmar.

All makt till den konstituerande församlingen för att organisera det beväpnade försvaret av revolutionen

- Skriv av utlandsskulden som stryper landet
- Utfärda dekret för att omedelbart frysa priserna och garantera en anständig lön för arbetare
- Expropriera bankerna och allt spekulationskapital
- Expropriera POLAR tillsammans med alla de stora nationella och multinationella företagen
- Expropriera alla TV- och radio- nätverk som är i händerna på oppositionen
- Deklarera en jordbruksreform på alla storgods
- Ta tillbaka alla de ”speciella zonerna” och eftergifterna och privatiseringarna som Maduro har gett till det nationella och internationella kapitalet
- Konfiskera och fördela till folket all mat som har förskingrats och gömts undan av kapitalisterna
- Organisera beväpnandet av arbetarna och av de två miljoner militärreservisterna, som bör fraternisera med de chavistiska soldaterna
- Arrestera ledarna för den reaktionära borgerliga oppositionen och utse folkdomstolar för att utreda dem

En sådan revolutionär konstituerande församling skulle återuppliva krafterna i den venezuelanska revolutionen och framkalla en våg av stöd och solidaritet över hela Amerika och världen. Arbetarklassens kamp mot varje kapitalistisk regering skulle intensifieras, vilket skulle försvaga imperialismens förmåga att attackera revolutionen.

Revolutionärer och reformister som har tappat huvudet

Ett stort antal politiska strömningar i världen, men särskilt i Amerika, som hävdar sig vara socialister och revolutionärer är för närvarande desorienterade. Vissa har helt tappat förståndet på grund av Maduros politik och skriker nu ”Ned med Maduro”, vilket objektivt sett placerar dem på reaktionens sida. Om Maduro skulle falla idag så skulle han bli ersatt med en halvfascistisk regering utsedd av borgarklassens nationalförsamling eller också av en militärkupp.

Andra, som också är oförmögna till ett självständigt politiskt tänkande, tror att det enda som går att göra är att stötta Maduro. Men hur kan man stödja just de personer som tillåtit situationen att gå så här långt? De ger dem stöd eftersom de själva är fångar under reformismen, som hävdar att det inte finns något alternativ utanför kapitalismen. Deras ståndpunkt är

katastrofal då den stänger alla dörrar till massorna, som är dömda till att välja mellan borgerlig reaktion och Maduros kaotiska inomkapitalistiska politik. Detta kan bara leda till att massorna demoraliseras.

Andra förvirrade grupper försöker distansera sig själva från dessa två sekteristiska varianter och tror att det är möjligt att försvara Maduros störtande utan att förena sig med högeroppositionen, och placerar sig i ett ”tredje läger”. De förespråkar ett störtande av Maduro och ett krossande av högeroppositionen utan någon som helst sinne för verkligheten eller proportioner. En styrka som kan göra detta existerar inte i Venezuela i dagsläget. Det kan bara bildas genom en process av kamp mot högern, och framför allt ur revolutionens bas i de chavistiska massorna.

Kan den ryska revolutionen rädda den venezuelanska?

I år firar vi 100 års-jubiléet för den ryska revolutionen. Det är hög tid att vissa kamrater lär sig något av den.

I augusti 1917 ville Kerenskijns regering, som bestod av socialistrevolutionärerna och mensjevikerna (dåtidens reformister), fortsätta det imperialistiska krig där stora massor av arbetare och bönder i soldatuniform dränktes i blod vid fronten. Det saknades bröd i städerna, och jordägarna styrde på landsbygden. Bolsjevikerna, ledda av Lenin och Trotskij, kämpade under parollerna ”Fred, bröd och jord” och utsattes för hård repression. Men, som Lenin brukade säga, fortsatte de att tålmodigt förklara situationen för arbetarna.

Kerenskij beordrade att den bolsjevikiska pressen skulle utplånas, och organiserade förtalskampanjer som påstod att Lenin och Trotskij var ”agenter till den tyske kaisern”. Efter juldagarnas demonstrationer som ägt rum under bolsjevikernas ledning, beordrade han till sist att de skulle arresteras. Trotskij arresterades och Lenin tvingades i hemlighet fly till Finland.

I slutet av augusti försökte general Kornilov, arméns överbefälhavare, genomföra en fascistisk kupp för att likvidera revolutionen och återupprätta monarkin.

Bolsjevikerna förföljdes, Lenin hade gått under jorden, Trotskij hade arresterats och bönderna och arbetarna dog vid fronten. Allt detta berodde på Kerenskijns agerande. Ingen som är vid sina sinnens fulla bruk kan säga att Maduro är värre än Kerenskij.

De beväpnade arbetarna och matroserna gick till fängelset där Trotskij hölls och krävde att få tala med honom för att få veta hur de skulle förhålla sig till Kornilovs offensiv. Trotskij förklarade vid den tidpunkten, utan att ge något stöd till Kerenskij, att de måste de vila sina gevär på Kerenskijns axlar och skjuta mot Kornilov. När det är klart kan vi göra upp räkningen med Kerenskij.

Lenin skickade brev till bolsjevikpartiets centralkommitté den 28 och 30 augusti, där han gav samma orientering till CK. Han förklarade att man under inga omständigheter kunde stötta regeringen, men att målet för tillfället var att besegra Kornilov. Man var tvungna att vända alla krafter mot den reaktionära kuppen. Han sa att de skulle fortsätta fördöma Kerenskij för hans oförmåga att försvara revolutionen och för hans kriminella politik, men samtidigt uppmana arbetarna att kämpa tillsammans mot den reaktionära generalen.

Med denna självständiga revolutionära politik besegrade bolsjevikerna Kornilov. De vann över många av generalens egna trupper och skingrade de resterande av hans styrkor, men de vann samtidigt över majoriteten inom massan av arbetare och soldater. I oktober tog de makten med stöd från den överväldigande majoriteten av arbetare, bönder, soldater och sjömän.

Maduros anhängare är vår tids mensjeviker. Det finns de som skulle vara överförtjusta över en folkfront med borgarklassen, ungefär som ledarna för brasilianska PT som ledde partiet till dess nuvarande katastrof. De kan bara resonera inom kapitalismens ramar och för därför till

och med fram keynesianism som om det var en folklig vänsterpolitik. Detta trots att Keynes själv skrev att hans politik syftade till att sätta stopp för bolsjevismen!

De som skriker om att Maduro måste falla, samtidigt som en modern version av Kornilov står vid Caracas grindar, är barnsligt naiva revolutionärer som om de hade haft någon kraft bakom sig (vilket inte är fallet), bara skulle ha tjänat kontrarevolutionen. Detta oavsett deras avsikter.

Vi kan ge dem en enkel utmaning: hitta en enda passage i Lenins samlade skrifter under 1917 där han säger ”Ned med den socialrevolutionära/mensjevnikiska regeringen” eller ”Ned med Kerenskij”. Det kommer de inte att göra. I stället kommer de att hitta paroller som ”Inget förtroende till den provisoriska regeringen”, ”Ned med de tio kapitalistministrarna” eller ”All makt åt sovjeterna”. Alla dessa paroller innebar i praktiken all makt åt socialistrevolutionärerna och mensjevnikerna, som fortfarande hade stöd av majoriteten av massan. Det är raka motsatsen till vad dessa kamrater gör idag.

Först när bolsjevikererna hade vunnit majoriteten i sovjeterna organiserade de upproret och tog makten. För att nå dit var de tvungna att besegra Kornilov medan man fortfarande stod under Kerenskijs regering.

I år, när vi firar den ryska revolutionens hundraårsjubileum, skulle det väl inte vara för mycket begärt om de som påstår sig vara revolutionens arvtagare skulle lära sig lite om vad som hände under året 1917, under Lenins och Trotskijs lysande ledarskap?

- Länge leve ryska revolutionen 1917!
- Länge leve den venezuelanska revolutionen!
- All makt till den konstituerande församlingen!
- Folkdomstolar, fängelse och rättegång för fascisterna!
- Ingen betalning av utlandsskulden!
- Pengar till mat, löner och sjukvård!
- Jordreform och expropriering av bankerna och storföretagen!
- Länge leve den internationella socialistiska revolutionen!

Original: [Venezuela: the advancing counter-revolution and how to fight it](#)

Översättning: Victor Madsen